

Sygn. akt II AKa 414/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marek Motuk (spr.)

Sędziowie: SA – Marzanna Piekarska - Drązek

SO (del.) – Przemysław Filipkowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Grajber

przy udziale Prokuratora Agnieszki Ważnej

oraz oskarżyciela posiłkowego P. P. (1)

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2019 r.

sprawy:

1) *A. B. (1) urodzonego (...) w W., syna R. i W. z domu S.,*

2) *G. F. urodzonej (...) w W., córki R. i W. z domu S.,*

oskarżonych o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego A. B. (1), pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego oraz prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 6 lipca 2018 r., sygn. akt XVIII K 142/17

I. uchyla zaskarżony wyrok w całości wobec oskarżonej G. F. i sprawę w tej części przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

II. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do A. B. (1), w ten sposób, że:

a) *do opisu przypisanego mu przestępstwa wprowadza dodatkowe ustalenie, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą,*

b) *wysokość kosztów za postępowanie przed sądem I instancji ustala na kwotę 4087,88 zł, w tym opłatę na kwotę 900 zł;*

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w stosunku do A. B. (1) utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach równych po 1/2 oraz obciąża

oskarżonego A. B. (1) opłatą sądową w kwocie 900 zł;

UZASADNIENIE

A. B. (1) oraz **G. F.** zostali oskarżeni

o to, że:

- w okresie od 17 czerwca 2008 r. do 12 października 2009 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu przywłaszczyli sobie powierzoną im sumę 2.000.000 zł w ten sposób, że przyjęli od pokrzywdzonego P. P. (1) kwoty: w dniu 17 czerwca 2008 r. - 700.000 zł, w dniu 17 czerwca 2008 r. - 25.000 zł, na przełomie czerwca i lipca 2008 r. - 200.000 zł, w dniu 28 października 2008 r. - 165.000 zł, w dniu 29 października 2008 r. - 10.000 zł, w dniu 12 grudnia 2008 r. - 130.000 zł, w dniu 15 grudnia 2008 r. - 150.000 zł, w dniu 17 grudnia 2008 r. - 20.000 zł, w dniu 19 grudnia 2008 r. - 180.000 zł, w dniu 04 marca 2009 r. - 140.000 zł, w dniu 14 kwietnia 2009 r. - 100.000 zł, w dniu 20 maja 2009 r. - 70.000 zł, w dniu 18 czerwca 2009 r. - 10.000 zł, w dniu 19 czerwca 2009 r. - 50.000 zł, w dniu 15 września 2009 r. - 25.000 zł, w dniu 12 października 2009 r. - 25.000 zł, które przekazane zostały przez pokrzywdzonego - zgodnie z treścią umowy przedwstępnej sprzedaży nieruchomości z dnia 17 czerwca 2008 r., zawartej między W. B. a P. P. (1) - na zakup nieruchomości przy ul. (...) w W.

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 6 lipca 2018 r. Sąd Okręgowy w Warszawie:

I. oskarżonego A. B. (1) w ramach czynu zarzucanego w akcie oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 17 czerwca 2008 r. do 12 października 2009 r. w W. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przywłaszczył powierzone mu pieniądze w łącznej kwocie 2.050.000 zł w ten sposób, że przyjął od P. P. (1) następujące kwoty: w dniu 17 czerwca 2008 r. - 700.000 zł, na przełomie czerwca i lipca 2008 r. - 200.000 zł, 28 października 2008 r. - 165.000 zł, 29 października 2008 r. - 10.000 zł, 12 grudnia 2008 r. - 130.000 zł, 16 grudnia 2008 r. - 150.000 zł, 18 grudnia 2008 r. - 20.000 zł, 22 grudnia 2008 r. - 180.000 zł, 05 marca 2009 r. - 140.000 zł, 14 kwietnia 2009 r. - 100.000 zł, 20 maja 2009 r. - 70.000 zł, 19 czerwca 2009 r. - 60.000 zł, 23 lipca 2009 r. - 75.000 zł, 15 września 2009 r. - 25.000 zł, 12 października 2009 r. - 25.000 zł, które zostały przekazane A. B. (1) przez P. P. (1) na poczet ceny nieruchomości położonej przy ul. (...) w W., określonej w umowie przedwstępnej sprzedaży nieruchomości z dnia 17 czerwca 2008 r. zawartej między W. B. a P. P. (1), przy czym przywłaszczona kwota stanowiła mienie znacznej wartości, co stanowi przestępstwo z art. 284 § 2 kk w związku z art. 294 § 1 kk i na tej podstawie skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) zł;

II. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 13 października 2014 roku do dnia 15 października 2014 r.;

III. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. P. (1) kwoty 2.000.000 (dwa miliony) zł;

IV. oskarżoną G. F. uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu;

IV. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił pokrzywdzonemu P. P. (1) dowody rzeczowe w postaci dokumentów, wskazane w wykazie dowodów rzeczowych numer (...) - 08/14 pod pozycjami 1 i 2;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego A. B. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w części na niego przypadającej w kwocie 2.518, 94 zł, w tym tytułem opłaty 900 zł, w pozostałej części na podstawie art. 632 § 1 k.p.k. koszty procesu poniósł Skarb Państwa.

VI. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., § 2 ust. 1 i 2, § 14 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 5 i ust. 7, § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia

przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.) zasądził od oskarżonego A. B. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. P. (1) kwotę 5.940 zł (pięć tysięcy dziewięćset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrok powyższy zaskarżyli obrońca oskarżonego A. B. (1), pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego oraz prokurator.

Obrońca oskarżonego A. B. (1) zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

I. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie :

1) artykułu 7 k.p.k., polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny, poprzez uznanie za wiarygodne zeznań P. P. (1), mimo, że zeznania pokrzywdzonego niezgodne są z zeznaniami świadka D. B. i P. P. (2), którzy nie potwierdzili relacji świadka odnośnie przekazania przez P. P. (1) kwoty 200.000 złotych oskarżonemu A. B. (1) na parkingu Galerii (...),

2) artykułów 410 i 424§1 pkt. 1 k.p.k., polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez Sąd Okręgowy przy wyrokowaniu i w uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej poprzez uznanie za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a nie uwzględnienie okoliczności świadczących na jego korzyść, w tym zwłaszcza danie wiary zeznaniom pokrzywdzonego P. P. (1) i zeznaniom F. M., które obciążały oskarżonego, bez wskazania na sprzeczności występujące w tych zeznaniach, odmówienie dania wiary zeznaniom D. B. i L. N. i nie wskazanie powodów takiego stanowiska Sądu, pominięcie w uzasadnieniu wyroku zeznań D. J. i P. P. (2) oraz kwestii dat wystawienia faktur sprzedaży samochodów, które miały zostać przekazane oskarżonemu A. B. (1) mimo, iż ten materiał dowodowy ma wpływ na ocenę wiarygodności zeznań pokrzywdzonego,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony A. B. (1) działaniem swoim wypełnił dyspozycję przepisu art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k.

- co w konsekwencji doprowadziło do uznania winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu.

Opierając się na przytoczonych wyżej zarzutach skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu:

- dokonanie błędnych ustaleń faktycznych mających oczywisty wpływ na treść wyroku, dotyczących udziału i roli G. F. w przestępstwie przywłaszczenia przez jej brata A. B. (1) środków pieniężnych w łącznej kwocie dwóch milionów złotych na szkodę P. P. (1), polegających na przyjęciu, że oskarżonej, mimo rozdysponowania przez nią kwoty co najmniej 648.840 zł (słownie: sześćset czterdzieści osiem tysięcy osiemset czterdzieści złotych), z wpływających na jej konto bankowe wpłat pokrzywdzonego tytułowanych „wpłata (...)”, nie można przypisać współdziałania w przywłaszczeniu pobranych kilkuset tysięcy złotych, podczas gdy chronologiczna analiza faktów, tj.

1/ zawarcie przez oskarżoną umowy przedwstępnej zakupu mieszkania przy ul. (...) w W. w dniu 08 października 2008 r., 2/ otwarcie rachunku bankowego w dniu 17 października 2008 r., na które wpłaty miał dokonywać P. P. (1), w wykonaniu przedwstępnej umowy zakupu przez niego nieruchomości przy ul. (...) w W. (pierwsza wpłata nastąpiła w dniu 28 października 2008 r.), 3/ przelew z konta G. F. kwoty 430.000 zł w dniu 16 stycznia 2009 r. tytułem spłaty kredytu na zakup mieszkania przy ul. (...) w W. i 4/ podpisanie w tej samej dacie przez oskarżoną aktu notarialnego dotyczącego definitywnego nabycia tego mieszkania, którego wyłącznym dysponentem był co najmniej do dnia 06 lipca 2018 r. A. B. (1) - brat oskarżonej, prowadzić winna do ustalenia ścisłej współpracy i porozumienia G. F. oraz A. B. (1), w działaniu na szkodę P. P. (1) w zakresie przywłaszczenia jego środków pieniężnych; niezależnie od trafności uznania przez Sąd Okręgowy bezzasadności postanowionego G. F. zarzutu współsprawstwa w zakresie przywłaszczenia mienia, możliwe było do rozważenia przypisanie jej pomocnictwa do występku przywłaszczenia

zrealizowanego przez A. B. (1) lub co najmniej umyślnego paserstwa dotyczącego wpłat przelewanych na jej konto bankowe przez P. P. (1), tytułem zapłaty za nabycie nieruchomości przy ul. (...) w W..

Opierając się na powyższych zarzutach autor apelacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części uniewinniającej G. F. i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Natomiast **prokurator** zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na bezpodstawnym uznaniu, że oskarżeni nie działali wspólnie i w porozumieniu, zaś oskarżona G. F. „nie miała wiedzy co do ustaleń, jakie A. B. (1) poczynił z P. P. (1) w sprawie sprzedaży domu”, a nadto iż „nie sposób przyjąć, że dysponując wpłaconymi przez P. P. (1) na jej konto pieniędzmi czyniła to z zamiarem ich przywłaszczenia”, podczas gdy całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania, w tym zwłaszcza historia rachunku bankowego, w której rozpisano hasłami (...) - podstawy przelewów, przy zastosowaniu reguł swobodnej a nie dowolnej oceny dowodów, określonej w art. 7 kpk a także przy zastosowaniu zasad doświadczenia życiowego prowadzi do odmiennych wniosków, bo jak inaczej ocenić zachowanie osoby, która z rachunku założonego na prośbę brata, mającego bogatą przeszłość kryminalną wydaje wyłącznie na swoje potrzeby kwotę 640 339, 01 zł. z pieniędzy pochodzących ewidentnie z przestępstwa, tj. z transakcji na nieruchomości, stanowiącej własność ich zaawansowanej wiekiem matki, które to nieprawidłowe wnioskowanie wyprowadzenie z pewnych ustaleń zwalnia z odpowiedzialności oskarżoną G. F. nawet z namacalnej wręcz zjawiskowej postaci pomocnictwa, skutkując nadto orzeczeniem wobec oskarżonego środka karnego kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody, obejmującego również kwotę pieniędzy, rozdysponowaną wyłącznie przez G. F.;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na obciążeniu A. B. (1) w pkt 5 wyroku kosztami postępowania w kwocie 2 518, 94 zł i jednoczesnym uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia w ten sposób, że na kwotę tą składa się opłata w wysokości 900 zł, koszty postępowania przygotowawczego w wysokości 3 137, 88 zł koszty postępowania sądowego ryczałt za doręczenia 20 zł odpis z Krajowego Rejestru Sądowego 30 zł.; co prowadzi do konkluzji, że zasądzona kwota 2 518, 94 zł. wynika z błędu rachunkowego, a rzeczywiste koszty procesu wynoszą 4 087,88 zł.

W oparciu o przytoczone zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego A. B. (1) nie zasługuje na uwzględnienie. Natomiast zasadne są apelacje prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Apelacyjny uznał podniesiony przez niego zarzut obraży art. 7 k.p.k. za niezasadny.

Przede wszystkim nie zasługuje na uwzględnienie zarzut dowolnej oceny podstawowego dla ustaleń faktycznych dowodu w postaci zeznań pokrzywdzonego P. P. (1). Analiza akt sprawy i uzasadnienia wyroku prowadzi do wniosku, iż dowód ten sąd I instancji ocenił kompleksowo w kontekście całokształtu materiału zebranego w sprawie, zaś uznając go za wiarygodny stanowisko swoje dostatecznie uargumentował w uzasadnieniu wyroku. W szczególności Sąd Okręgowy trafnie uznał, iż pokrzywdzony konsekwentnie i stanowczo zeznawał zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i na rozprawie co do faktów istotnych dla meritum sprawy. W szczególności w toku całego postępowania wskazywał tak samo okoliczności dotyczące: przebiegu negocjacji i podjęcia decyzji o zakupie nieruchomości od matki oskarżonego, przekazywania w rozliczeniu samochodów osobowych na rzecz oskarżonego i ich późniejszego zwrotu, zawarcia umowy przedwstępnej kupna – sprzedaży tej nieruchomości, przekazywania na rzecz oskarżonego uzgodnionych wcześniej kwot pieniężnych stanowiących realizację zawartej umowy przedwstępnej. Konsekwentnie i stanowczo zeznawał, iż przekazał oskarżonemu kwotę 700.000 zł przy

zawarciu umowy przedwstępnej, kwotę 200.000 zł przekazał oskarżonemu na przełomie czerwca i lipca 2008 r. na parkingu Galerii (...), zaś pozostałe kwoty przelał na konto bankowe G. F..

Trafnie sąd I instancji argumentował, iż zeznania P. P. (1) w zakresie przekazania oskarżonemu w ramach rozliczenia samochodów osobowych znalazły potwierdzenie w dowodach z dokumentów w postaci załączonych do akt faktur oraz zeznań F. M. i S. P.. Fakt zawarcia umowy przedwstępnej nie budzi najmniejszych wątpliwości, albowiem została ona załączona do akt sprawy. Natomiast faktu przekazania przez pokrzywdzonego kwoty 700.000 zł nie kwestionował oskarżony w swoich wyjaśnieniach. A. B. (1) nie kwestionował także faktu przelewu przez P. P. (1) na rachunek bankowy G. F. łącznej kwoty 1.150.000 zł w trzynastu transzach, co znalazło także potwierdzenie w dowodzie w postaci wyciągu z rachunku bankowego. W świetle powyższego dokumentu nie budzi też wątpliwości fakt, iż pieniądze przelane przez pokrzywdzonego zostały podjęte z rachunku przez oskarżonego oraz G. F.. Natomiast zeznania pokrzywdzonego w zakresie przekazania kwoty 200.000 zł A. B. (1) na parkingu w Galerii (...) znalazły potwierdzenie w zeznaniach F. M..

W świetle powyższego zeznania pokrzywdzonego jawią się nie tylko jako stanowcze i konsekwentne, ale także jako spójne i zgodne z dowodami ujawnionymi na rozprawie, w tym w znacznej części z wyjaśnieniami oskarżonego. W związku z tym uznanie zeznań P. P. (1) przez sąd I instancji za wiarygodne, nie pozostaje w sprzeczności z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy, czy też doświadczenia życiowego, w konsekwencji nie sposób uznać takiej oceny za dowolną.

Oczywistą konsekwencją przyjęcia przez sąd I instancji zeznań pokrzywdzonego w całości za wiarygodne było odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego i zeznaniom świadków w zakresie, w jakim pozostawały one w sprzeczności z zeznaniami P. P. (1). Wbrew stanowisku obrońcy taki tok rozumowania Sądu Okręgowego nie jest wyrazem dowolności, a wręcz przeciwnie pozostaje w zgodzie z zasadami logiki.

Nie jest zasadny zarzut obrońcy, iż zeznania pokrzywdzonego w zakresie przekazania oskarżonemu 200.000 zł pozostają w sprzeczności z zeznaniami D. B. i P. P. (2). Żaden ze świadków nie posiadał wiedzy na temat powyższej czynności, co nie oznacza, że taka czynność nie miała miejsca. Świadkowie nie byli w stanie poświadczyć, iż przekazanie pieniędzy miało miejsce, ale także nie mogli wykluczyć, że przekazanie miejsca nie miało. W konsekwencji nie sposób przyjąć, iż zeznania powyższe pozostawały w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonego.

Nie zasługuje na uwzględnienie podniesiony przez skarżącego zarzut obrazy art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., albowiem dowody wskazane w zarzucie były przedmiotem analizy o oceny sądu I instancji, a więc nie sposób uznać, że zostały one pominięte. Niezależnie od tego w ocenie Sądu Apelacyjnego żadne z zeznań nie miały istotnego znaczenia dla meritum sprawy i treść wyroku.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie jest zasadny zarzut obrońcy błędu w ustaleniach faktycznych, albowiem zostały one w całości oparte przede wszystkim na uznanych za wiarygodne zeznaniach P. P. (1), których ocena dokonana została przez Sąd Okręgowy zgodnie z kryteriami określonymi w art. 7 k.p.k.

W świetle dokonanych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych, kwalifikację zachowania się oskarżonego jako przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. uznać należy także za prawidłową.

Reasumując Sąd Apelacyjny stwierdza, iż zarzuty podniesione przez obrońcę A. B. (1) nie zasługują na uwzględnienie.

Natomiast za zasadne w stopniu oczywistym uznać należy w całości zarzuty podniesione w apelacjach przez prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego sąd I instancji wysnuł dowolne wnioski z prawidłowo ocenionego materiału dowodowego. Przede wszystkim nie budzi najmniejszych wątpliwości fakt, iż G. F. na prośbę brata A. B. (1) założyła rachunek bankowy, na który nie wpłacała żadnych kwot. W istocie jedynie drobne kwoty na rachunek były wpłacane przez oskarżonego. G. F. znała doskonale bardzo trudną sytuację majątkową brata A. B. (1) oraz jego przeszłość

kryminalną, a więc miała też wiedzę o tym, iż nie był on w stanie wpłacać na utworzone przez nią konto bankowe znacznych kwot. W związku z tym niewątpliwie miała pełną świadomość, iż pieniądze wpłacone na jej rachunek w łącznej kwocie 1.150.000 zł nie mogły być wpłacone przez brata, lecz przez inną osobę. Jednocześnie G. F. była niewątpliwie świadoma, że nie stanowią one jej własności, a więc stanowiły cudze mienie.

Mimo powyższego oskarżona w dniu 16 stycznia 2009 r. osobiście przelała z rachunku kwotę aż 430.000 zł tytułem zapłaty za zakupione przez siebie mieszkanie położone przy ul. (...). Ponadto osobiście wypłaciła z rachunku w dniu 24 września 2009 r. kwotę 95.000 zł, a w dniu 30 lipca 2009 r. 100.000 zł, a więc ponownie rozporządziła pieniędzmi, które nie stanowiły jej własności i nie były też wpłacone przez jej brata.

Z historii rachunku bankowego wynika, iż oskarżona łącznie rozdysponowała kwotę aż 640.339,01 zł. Zgodnie z podstawowymi zasadami logiki oskarżona, aby zadysponować tak znacznymi kwotami musiała najpierw powziąć wiadomość, iż kwoty takie zostały wpłacone na jej rachunek. Natomiast z historii rachunku bankowego do którego miała dostęp jednoznacznie wynikało, iż kwoty te były wpłacane przez pokrzywdzonego z tytułu zakupu nieruchomości położonej przy ul. (...). Całkowicie bezrefleksyjne rozporządzenie przez oskarżoną pieniędzmi nie stanowiącymi jej własności bez jakichkolwiek działań w celu wyjaśnienia źródła ich pochodzenia oraz ustalenia prawa do dysponowania nimi wskazuje jednoznacznie na to, iż oskarżona miała pełną świadomość, że pieniądze zostały wpłacone w ramach realizacji umowy kupna – sprzedaży nieruchomości położonej przy ul. (...).

Wniosek powyższy potwierdza także fakt, iż córka oskarżonej L. F. otrzymała w ramach rozliczenia transakcji kupna sprzedaży samochód osobowy R. (...). Oskarżona niewątpliwie utrzymywała z nią bieżące kontakty, o czym świadczy rozmowa telefoniczna L. F. z pokrzywdzonym przeprowadzona w dniu w dniu 27 maja 2014 r., z której także wynika, że nie zamierzała zwrócić mu jakichkolwiek pieniędzy. Podkreślić przy tym należy, iż G. F. nie zwróciła P. P. (1) pieniędzy, które zostały przez nią rozporządzone, pomimo powzięcia informacji o wszczęciu postępowania karnego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w świetle przytoczonej wyżej argumentacji zachowanie G. F. wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., którego dopuściła się wspólnie i w porozumieniu z bratem A. B. (1).

Z uwagi na fakt, iż oskarżona łącznie rozporządziła kwotą co najmniej 640.339,01 zł na własne potrzeby dokonując między innymi zakupu mieszkania, nie sposób rozpatrywać jej działania w kategorii pomocnictwa do przestępstwa popełnionego przez A. B. (1). G. F. swoim działaniem zrealizowała bowiem znamię przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w postaci przywłaszczenia cudzego mienia.

Przytoczona wyżej istotna dla meritum argumentacja podnoszona w apelacjach pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i prokuratora nie była przedmiotem analizy i oceny sądu I instancji, co skutkowało wydaniem wyroku uniewinniającego w stosunku do G. F..

Mając powyższe na względzie oraz treść art. 454 § 1 k.p.k. Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej G. F. i sprawę w tym zakresie przekazał sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Natomiast w stosunku do A. B. (2) zmienił wyrok jedynie w zakresie kosztów postępowania uwzględniając zarzut prokuratora, zaś w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Rozpoznając ponownie sprawę Sąd Okręgowy winien przeprowadzić postępowanie dowodowe jedynie w ograniczonym zakresie niezbędnym do dokonania szczegółowej oceny argumentacji podniesionej w apelacjach prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. W ocenie Sądu Apelacyjnego sąd I instancji winien ograniczyć się jedynie do ponownego szczegółowego przesłuchania oskarżonej G. F.. Jednakże w zależności od sytuacji i potrzeby procesowej możliwe jest oczywiście przeprowadzenie postępowania dowodowego szerszym zakresie.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego sąd I instancji winien dokonać wnikliwej analizy i oceny dowodów i na ich podstawie dokonać ponownej oceny prawnej zachowania się G. F., odnosząc się przy tym do argumentacji podniesionej przez skarżących.